

PARTEA I

Împărații desfrânați

„Pasiunea poftei trupești va fi servită”, a scris odată romancierul libertin francez marchizul de Sade. „Ea cere insistent, ea militează, ea tiranizează.” Marchizul ar fi putut să adauge că acest viciu necruțător nu a ținut niciodată seama de statutul social. Așadar, întreaga teorie din spatele regalității – că ea conferea un anumit statut solemn mai presus de muritorii de rând și un loc mai aproape de Dumnezeu în ierarhia universului – a fost întrucâtva compromisă de faptul că regii și reginele s-au dovedit la fel de mânați de dorința sexuală precum cei care îi slujeau. Singura diferență era că, din poziția lor de putere, capetele încoronate puteau să slujească pofta trupească mai creativ și cu mai multă energie decât majoritatea.

Din Rusia, cu mustă dragoste

Ecaterina cea Mare iubea caii. Iubea și sexul. Totuși, contrar cunoscutei legende, nu a reușit niciodată să îmbine cele două pasiuni. Însă autocratica împărăteasă a Rusiei a adus în dormitorul ei extrem de aglomerat tot entuziasmul unei viguroase partide de călărie.

După ce, în 1762*, a scăpat de imbecilul său soț, Petru al III-lea, Ecaterina a pus mâna pe coroana Rusiei și, timp de 34 de ani, a domnit peste împărăție. Când poziția ei a devenit mai sigură, împărăteasa își satisfăcea cu impertinență poftele consumând amanți tineri și arătoși cu un apetit care uneori i-a șocat pe contemporanii ei. „Nu este femeie, este vampă!”, a exclamat unul dintre ei.

Împărăteasa își savura slăbiciunea pentru bărbați, abandonându-se unui romantism amețitor care îi contrazicea domnia rece și pragmatică. Chiar și la bătrânețe, îi plăcea mult să fie distrată de o suită de armăsari tineri, bine clădiți, dornici să îi facă pe plac. „Ghinionul meu e că inima mea nu poate fi mulțumită, nici măcar o oră, fără iubire”, a scris ea.

* Află din Partea a III-a, Capitolul 4 ce mult l-a urât Ecaterina pe Petru al III-lea.

Împărțirea patului cu împărăteasa aducea recompense mari, dintre care nu cea din urmă era o apropiere intimă de putere, însă nu era ușor să ajungi acolo. Un corp bine făcut și un chip plăcut erau doar condițiile de pornire, dacă se îmbinau, atunci când se putea, cu umor și inteligență. Potențialii amanți mai trebuiau să aibă și pedigreeul corespunzător și să treacă un test crucial. Ecaterina avea câteva doamne de onoare – un fel de examinatoare – a căror treabă era să se asigure că toți candidații la patul stăpânei se ridicau la înălțimea sarcinii extrem de solicitante de a satisface.

De cele mai multe ori, solicitanții erau furnizați de fostul amant cu un singur ochi al împărătesei – pe care mulți îl bănuiau a fi soțul ei secret – Grigori Potemkin. Ea se îndrăgostise de acest ofițer bădăran și mătăhălos cam pe la începutul vieții ei sexuale, cucerită de curajul lui nesăbuit, de istețimea lui și de sexualitatea lui aproape primitivă. Descotorosindu-se rapid de Aleksandr Vasilcikov – iubitul ei de la acea vreme –, Ecaterina a fost încântată în prima noapte în care Potemkin a venit în dormitorul ei, gol pe sub cămașa de noapte și gata de acțiune.

„M-am despărțit de un individ grozav, dar foarte plictisitor, care a fost înlocuit nu știu cum de una dintre cele mai mari, mai ciudate, mai amuzante și originale personalități a acestei Epoci a Fierului”, i-a scris împărăteasa unei confidente.

Din cauza părului său lung și unsuros și a corpului de brută nespălată, multe femei îl considerau pe Potemkin respingător. Ecaterinei, însă, îi plăceau forța, șarmul lui și dominația lui sexuală. Nu se putea sătura de acest bărbat ciudat care o făcea să uite de demnitatea regală. Când se despărțeau, chiar și pentru câteva ore, ea îl regala cu o avalanșă de bilete febrile de dragoste, condimentate cu cel puțin unul dintre numele ei

de alint speciale: „Frumusețea mea de marmură”, „Păpușa mea scumpă”, „Cocoșel de aur”, „Leu din junglă”, „Bomboana mea pricepută”.

Într-o scrisoare, se prefăcea a fi șocată de intensitatea pasiunii ei și încerca să-și vină în fire. „I-am dat ordine stricte trupului meu, până la cel mai mic fir de păr din cap, să nu-ți arate nici cel mai mic semn de iubire. Mi-am ascuns iubirea în inimă și am zăvorât-o de zece ori, se sufocă acolo, se înăbușă și mă tem că ar putea să explodeze.” În alte scrisori, se mândrea cu compania lui plăcută. „Ce istorioare comice mi-ai spus ieri, iubitul! Nu mă pot opri din râs când mă gândesc la ele... am petrecut patru ore împreună fără umbră de plictiseală și întotdeauna te părăsesc cu rețineră. Porumbelul meu scump, te iubesc foarte mult. Ești chipeș, inteligent, amuzant.”

Sigur că Ecaterina iubea sexul și, în exaltarea ei, se exprima mai mult ca o scriitoare de romane de dragoste siropoase, decât ca împărăteasa autoritară a tuturor rușilor:

„Nu există celulă în tot corpul meu care să nu tânjească după tine, oh, necredinciosule!...”

„Îți mulțumesc pentru ospățul de ieri. Micul meu Grișa m-a hrănit și mi-a potolit setea, dar nu cu vin...”

„Corpul meu e precum cel al unei pisici în călduri...”

„Voi fi pentru tine «o femeie de foc», cum spui tu adesea. Dar am să încerc să-mi ascund flăcările.”

Capricios și temperamental, afectat de crize de depresie neagră și accese de gelozie, Potemkin era uneori muștrat drăgăstos de amanta sa regală: „Există în lume o femeie care te iubeste și care are dreptul la un cuvânt gingaș de la tine, imbecilule, tătarule, cazacule, necredinciosule, muscalule, *morbleu!*”^{*} Relația

* „La naiba!” (fr. în original) (n. red.).

era atât de intimă din punct de vedere fizic, încât Ecaterina nu ezita să-i împărtășească chiar și cele mai nemăgulitoare indispoziții: „Azi am avut diaree, dar în afară de asta sunt bine, adoratul meu... Nu fi mâhnit din cauza diareei mele, ea curăță intestinale.”

Nu există nicio dovadă care să susțină zvonul că Ecaterina s-a măritat în secret cu Potemkin, cu toate că în scrisorile ei ea îi spunea „iubitul meu soț” sau „scumpul meu bărbat”. Căsătorii sau nu, relația a trecut în mod sigur dincolo de dormitor, transformându-se într-un strâns parteneriat politic. Ecaterina a împărțit cu Potemkin vasta ei împărăție, ca și cum ar fi fost regele ei. Se consulta cu el în toate treburile statului, lucrând îndeaproape cu el la planurile ei ambițioase de extindere a granițelor Rusiei și de zdrobire a turcilor musulmani.

Puternicul amant al împărătesei este poate mai cunoscut pentru legendarele „sate Potemkin” pe care se spune că le-a creat în folosul ei când a făcut un mare tur al tuturor teritoriilor proaspăt anexate la Rusia, pe care le cucerise pentru ea. Se spune că aceste „sate” erau doar niște decoruri elaborate reprezentând orașe prospere populate de iobagi voioși, care toate se strângeau repede și erau ridicate la loc la următoarea oprire de pe itinerarul plănuirii cu grijă pentru Ecaterina. În mintea multora, artificialitatea „satelor Potemkin” a ajuns să reprezinte încercările superficiale și fără tragere de inimă ale Ecaterinei de a-și reforma și liberaliza împărăția.

Deși relația cu Potemkin a durat până la moartea lui survenită în 1791, intensitatea sexuală dintre ei s-a stins după doar câțiva ani. Nemaifiind campionul budoarului împărătesei, Potemkin s-a hotărât să rămână în grațiile ei ca proxenet. A ales pentru amanta sa de odinioară o serie de noi amanți, care i-au plătit o frumoasă taxă de intermediar pentru privilegiul de a o

servi. Printre aceștia s-au numărat Zavadovski, urmat de Zorici, urmat de Rimski-Korsakov, urmat de Lanskoi, urmat de Iermolov, urmat de Mamonov ș.a.m.d.

După ce era instalat în apartamentul oficial rezervat amantilor Ecaterinei, fiecare nou favorit era sărbătorit și iubit cu înfocare de pătimașa împărăteasă. Dar, până la urmă, fiecare era îndepărtat, fie pentru că o plectisea pe Ecaterina, fie că îi frângea inima. Totuși, puțini au plecat din slujba ei fără o compensație frumoasă. De exemplu, când Zavadovski a fost concediat în 1776, cavalerul de Corberon, însărcinatul cu afaceri al Franței în Rusia, a scris: „El a primit de la Majestatea Sa 50 000 de ruble, o pensie de 5 000 și 4 000 de țărani în Ucraina, unde valorau foarte mult (la vremea aceea, iobagii erau mărfuri tranzacționabile, ca vitele)... Trebuie să fii de acord, prietene, că nu e rău să lucrezi în domeniul acesta aici.”

Unui fost amant, contele Stanisław Poniatowski, i-a fost dată chiar coroana Poloniei, deși până la urmă Ecaterina a înșfăcat bucăți uriașe din regatul lui și le-a anexat la împărăția ei. În total, generoasele plăți făcute foștilor amanți au însumat miliarde de dolari în banii de azi. Când prietenul ei, filosoful francez Voltaire, a muștrat-o cu blândețe pentru inconstanța legăturilor ei amoroase, Ecaterina i-a răspuns că, dimpotrivă, era „absolut credincioasă”.

„Cui? Frumuseții, desigur. Numai frumusețea mă atrage!”

Sărutul francezesc

Francisc I a fost un adevărat monarh renascentist: războinic, mare protector al artelor și fustangiu nemaipomenit. Era un rege care iubea doamnele – foarte multe doamne. „O Curte fără femei este ca un an fără primăvară și o primăvară fără trandafiri”, a spus odată imoralul rege francez. Din nefericire, în entuziasmul său de a culege cât mai mulți trandafiri, Francisc i-a dat reginei sale îndelung suferinde un sifilis agresiv. Fiul și moștenitorul lui, Henric al II-lea, a fost, și el, un adulterin pasionat. Însă, în loc de o boală transmisă pe cale sexuală, el i-a dăruit cu impetuozitate amantei sale preferate, Diana de Poitiers, cu totul altceva: toate bijuteriile Coroanei franceze.

Pe cât de vrăjtit era de Diana, care era destul de în vârstă pentru a-i fi mamă, pe atât de dezgustat era de regina sa bondoacă și neatrăgătoare, Caterina de Medici a Italiei. Cu toate acestea, soția și amanta au dezvoltat un fel de relație firavă. Regina tolera în tăcere legătura amoroasă, în timp ce rivala ei s-a mutat în casă și o trata pe Caterina cu un fel de afecțiune disprețuitoare – chiar îngrijind-o când s-a îmbolnăvit de scarlatină. Diana a fost cea care l-a împins cu blândețe pe rege din patul ei pentru ca el să procreeze copii legitimi cu soția lui cum cerea datoria.

În ciuda calmului ei general în lumina vechiului aranjament, supărarea reginei învingea când și când. Odată, în timpul unei discuții aprinse cu regele și amanta lui pe tema politicii față de țara ei natală, Caterina a confruntat-o cu dispreț pe Diana: „Am citit istoria acestui regat și am aflat din ea că, din când în când, în toate perioadele, târfele au condus treburile regilor.”

După moartea lui Henric al II-lea în 1559*, Caterina a scris despre adevăratele sale sentimente legate de situația umilitoare cu soțul ei și amanta lui. „Am fost ospitalieră cu [Diana]; el era regele; chiar și așa, întotdeauna i-am adus la cunoștință că am făcut-o spre marele meu regret; căci niciodată o femeie care își iubește soțul nu a plăcut-o pe târfa lui; căci, deși acest cuvânt este urât, nu se poate numi altfel.”

Data fiind atmosfera în care au crescut, nu este de mirare că unii dintre copiii lui Henric și ai Caterinei au fost cam non-conformiști când era vorba de sex. Henric al III-lea, care le-a succedat tatălui său și celor doi frați din ramura Valois a regiilor francezi, a fost un travestit ostentativ care s-a înconjurat de o gașcă de tineri homosexuali pe care francezii îi numeau *mi-gnons*. Nimic nu le plăcea mai mult regelui și haremului său masculin decât să se îmbrace elegant și să se grozăvească prin Paris în dantele și volănașe, cu bucle lungi care se revărsau de sub pălărioare grațioase. În ocazii deosebite, Henric se împoțona cu mătăsurii și diamante. „Nici nu știai dacă e rege femeie sau regină bărbat”, a spus la acea vreme un observator.

* A fost ucis de o lance care i-a pătruns prin vizetă în timpul unui turnir, o moarte care se presupune că a fost prezisă de renumitul clarvăzător Nostradamus.

Istoricii au consemnat afecțiunea deosebită pe care a avut-o Caterina de Medici pentru fiul ei Henric. Femeia formidabilă pe care francezii o numeau „Madame Serpente”, își consolidase puterea după moartea soțului ei și, cu trei fii care au domnit la rând ca regi ai Franței, a devenit regina-mamă supremă din istorie. Discipol înfocat al cărții lui Machiavelli, *Principele*, ea îl considera pe concetățeanul ei din Florența aproape un guru personal.

Cu o combinație înfricoșătoare de viclenie, perfidie și inteligență șireată, această doamnă în obișnuita ei rochie neagră era neîndurătoare în lupta de a menține puterea familiei. Deși Caterina orchestra viața tuturor copiilor ei, Henric era deosebit pentru ea. Devotamentul ei pentru el se învecina cu incestul. Era în mod sigur indulgentă cu stilul lui de viață flamboaiant, chiar aranjând orgii îmbelșugate pentru plăcerea lui regală. Totuși, Henric era total controlat de acei *mignons* ai săi, dintre care unii exercitau o putere uriașă. Între favoriții parfu-mați deseori izbucneau certuri – uneori până la moarte – deoarece se băteau pe afecțiunea regelui.

În ciuda copleșitorului ei devotament matern, Caterina a fost dată la o parte. Cu împărăția sfâșiată de războaie religioase, cuferele guvernului goale și un atac din partea Spaniei învecinate care se întrezărea amenințător, Caterina s-a rugat de Henric să fie atent la situația disperată pe care încerca din greu să o remedieze pentru el. „Lucrurile sunt într-o stare mai rea decât s-a crezut că sunt”, i-a scris suferinda regină într-o scrisoare lungă regelui, în timp ce călătorea prin Franța în încercarea zadarnică de a-i face pe oameni să-l susțină. „Te implor să-și controlezi cu mare grijă finanțele ca să strângi bani pentru serviciul tău fără a trebui să-ți jefuiești poporul, căci

ești în pragul unei revolte generale..., iar cine îți spune altfel te păcălește.”

Toate eforturile ei neobosite în folosul iubitului său fiu au fost ignorate, provocându-i o amărăciune fără sfârșit. Regele Henric era mult prea ocupat cu ai săi *mignons* ca să asculte avalanșa de rugăminți și avertizări ale mamei. „Regele de Nimic”, cum îi spuneau cu dezgust supușii lui, era mai interesat de găsierea a noi căi de a-i distra pe băieți, decât de soarta Franței. Totuși, existau împrejurări când Henric era copleșit de o repulsie violentă față de frivolitatea sa obișnuită. În astfel de momente, se transforma într-un fanatic religios – biciuindu-se în public, mergând cu picioarele goale în procesiuni religioase bizare și înveșmântându-se în haine de călugăr cu un șirag de mici cranii din fildeș la brâu. „Mă sperie că nimic nu e de aur aici”, a scris Ougier de Busbecq după ce a asistat la demonstrația pietății nonconformiste a lui Henric.

În câteva dintre accesese lui maniacale de religiozitate, a fost în pelerinaj la Chartres pe jos, implorând-o pe Fecioara Maria să-i dea un fiu moștenitor. Vai, nici chiar mama lui Dumnezeu n-a putut să-l ajute. Deși îi plăcea să o gătească pe soția sa, regina Louise, să o fardeze și să se joace cu părul ei, rareori se ridică la înălțimea sarcinii de a dormi cu ea.

Vrajba cu frumoasa lui soră, Margareta, îi ocupa aproape tot atâta timp cât băieții săi drăguți și episoadele alternative de penitență. Margot, cum era cunoscută Margareta, avea un apetit vorace pentru bărbați. Totuși, întâlnirile cu ea erau deseori mortale, din cauza disprețuitului ei frate. De fapt, mai mulți membri ai familiei regale Valois au plănuțit să distrugă complet viața amoroasă a lui Margot.

Era cea mai mică și cea mai frumoasă dintre cele trei fiice ale lui Henric al II-lea și ale Caterinei de Medici. Când avea 19 ani, ambițioasa ei mamă a măritat-o cu vărul ei Bourbon, regele Henric de Navarra. A fost o căsătorie politică cinică menită să consolideze relațiile cu micuțul regat înghesuit între Franța și Spania. Chiar dacă proaspeții căsătoriți s-ar fi iubit, ceea ce clar nu era cazul, fericirea pe care ar fi putut să o împartă a fost spulberată la doar câteva zile după nuntă.

Mama lui Margot fusese implicată într-un complot de asasinare a liderului hughenot. Crima era plănuită să aibă loc chiar după nuntă, dar planul a eșuat. Temându-se că rolul ei în complot avea să fie descoperit și să ducă la o revoltă protestantă violentă, Caterina și fiul ei (regele Carol al IX-lea, care a domnit chiar înaintea lui Henric al III-lea) au inițiat în secret măcelărirea hughenoților care se adunaseră în Paris să sărbătorească unirea prințesei franceze catolice cu regele protestant al Navarrei. Evenimentul, care a devenit cunoscut ca masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu, a fost un adevărat dar de nuntă. Deși Margot, acum regină a Navarrei, a reușit să-și salveze proaspătul soț de la moarte în frenezia sângheroasă, el a fost ținut prizonier în Paris, o situație care nu a îmbunătățit relația deja fragilă a cuplului. Atât Margot, cât și Henric erau extraordinar de pătimiși – doar că nu unul cu celălalt.

Dorind cu disperare să fie satisfăcută, regina Margot și-a luat primul dintre mulții ei amanți blestemați la nu mult timp după căsătorie. Se numea Joseph de Boniface de la Molle și familia ei îl ura. Acuzat de conspirație împotriva regelui Carol al IX-lea, La Molle a fost groaznic torturat. I s-au smuls unghiile și oasele i-au fost zdrobite. Apoi a fost decapitat, dar nu înainte de a-i trimite lui Margot salutări de pe eșafod. S-a spus

că distrusa regină a poruncit să-i fie adus capul amantului său pentru a-l înmormânta, în loc să fie expus public.

După executarea lui La Molle, Margot și-a mai luat câțiva amanți care au fost destul de norocoși să evite la limită mânia familiei ei. Apoi, dorind să scape de fratele ei Henric, acum rege al Franței, și de soțul ei, regele Navarrei, Margot s-a mutat în orașul francez Agen. Văzând-o pentru prima dată pe fermecătoarea regină, un tânăr ofițer pe nume Aubiac a fost vrăjit. „Să fiu spânzurat, dacă aș putea să mă culc numai o dată cu femeia asta!” Curând avea să-și îndeplinească ambele dorințe.

Când orașul Agen a fost răscolit de forțele regelui, Aubiac a ajutat-o pe Margot să scape. La un moment dat, au devenit amanți, lucru pentru care el avea să plătească scump. După ce Aubiac a fost capturat, Henric al III-lea a anunțat că regina-mamă l-a implorat să ordone ca amantul lui Margot să fie spânzurat în prezența acestei nenorocite femei în curtea Castelului Usson, astfel încât să poată fi văzut de o mulțime de oameni. Nefericitul amant a fost spânzurat cu capul în jos. Înainte de a înceta să respire, Aubiac a fost luat din ștreang, aruncat într-un mormânt și îngropat de viu.

Don Juan de Austria spusese odată despre Margot: „Seamănă mai mult cu o zeiță din cer decât cu o prințesă de pe Pământ. Farmecele ei sunt mai potrivite să-i distrugă pe bărbați decât să îi salveze. Frumusețea ei a fost trimisă să ne osândească.” O serie de amanți ghinionști au dovedit că Don Juan a fost un prezicător extraordinar.

Cu timpul, frumusețea lui Margot, care odată tăia respirația, a dispărut, dar și familia ei tiranică. După moartea mamei și asasinarea fratelui ei, Henric, ambele survenite în 1589, ea a rămas ultima din ramura Valois. Cum legea franceză interzicea ca femeile să moștenească tronul, el a revenit

cele mai apropiate rude de sex masculin. Aceasta s-a întâmplat a fi chiar soțul de mult înstrăinat al lui Margot, care a devenit regele Henric al IV-lea. Cu el a început ramura Bourbon a regilor francezi. O prietenie autentică s-a legat între cei doi și, contra unei compensații grase, Margot a acceptat să divorțeze de Henric pentru ca el să se poată recăsători și să întemeieze o familie.

Obeză și puternic machiată când a îmbătrânit, adesea purtând o mică perucă blondă, Margot a început să semene cu o caricatură a ceea ce fusese odată. În timp ce se bucura de libertate, și libidoul ei a crescut exagerat. Dacă odinioară numai nobilii erau primiți în patul ei, acum își făcea de cap cu tineri virili oarecare, printre care fiul unui căldărar din localitate, un cioban, un muzicant ambulant și fiul unui tâmplar. Fosta regină avea mare grijă de bărbații ei, dându-le poziții și titluri și, uneori, chiar aranjând pentru ei căsătorii avantajoase. Totuși, unul a scos-o din minți când s-a dovedit a fi un soț *prea* devotat fetei pe care ea i-o alesese, lăsând-o pe biata Margot cu buzele umflate.

Monarhia franceză a atins culmea gloriei în timpul lungii domnii a nepotului lui Henric al IV-lea, Ludovic al XIV-lea (1643–1715), ca apoi, în anii care au urmat execuției lui Ludovic al XVI-lea în 1793, să dispară de tot. Dacă Ludovic al XV-lea – care a domnit între timp – a știut că ocupa un tron ce stătea să se prăbușească, el nu a lăsat ca asta să strice un moment bun. Iar pentru Ludovic un moment bun însemna foarte mult sex.

Învingând cu succes o timiditate din adolescență în preajma femeilor, Ludovic al XV-lea a devenit atât de nesățios, încât a

pus să se înființeze la Versailles pentru el un bordel privat. Astfel avea la dispoziție o femeie ori de câte ori dorea, adică în majoritatea timpului. Deși, în decursul anilor, la Curtea sa, locuiau mai multe metrese oficiale – printre care Madame Pompadour, care a deținut o putere uriașă datorită influenței asupra regelui, și Madame Du Barry, o fostă prostituată smulsă din obscuritate pentru a-l servi –, ele n-au fost întotdeauna de ajuns pentru a satisface libidoul nesățios al acestui monarh. Cu siguranță urâta și banala lui regină poloneză, Maria Leszczyńska, nu se ridica la înălțimea sarcinii. Ea nu a mai avut vlagă după ce i-a dăruit lui Ludovic zece copii în zece ani.

În timpul carierei sale priapice, regele s-a combinat cu șase surori la rând – majoritatea deja măritate. „Este necredință sau statornicie să alegi o întregă familie?” suna un vers popular al vremii. Prima dintre surori, Madame de Mailly, a fost chiar prima metresă a lui Ludovic al XV-lea. După ce l-a inițiat pe rege în plăcerile adulterului, a făcut greșeala să își invite sora la Curte. „Mă plictisești”, a pufnit Ludovic, alungând-o fără jenă pe Madame de Mailly și a înlocuit-o cu sora ei, Madame de Vintimille. Aceasta a stat scurt timp, murind la mai puțin de un an după aceea, în timp ce dădea naștere bastardului regelui. A fost înlocuită de o altă soră, Madame de Tournelle, care a fost oarecum mai înțeleaptă decât surorile ei. A pretins titlul de ducesă, un apartament mare în Versailles, o alocație nelimitată, sarcini făcute publice, bastarzi recunoscuți drept legali și exilul surorii ei deja îndepărtate, Madame de Mailly. A primit tot ce a cerut, dar a uitat să ceară protecție împotriva altor două surori care așteptau în culise. Le-a venit și lor rândul.